

I KDYŽ
NECHÁPEME,
JSME

JOSEF KNOFLÍČEK

IV. OD NOEMA
K ABRAHÁMOVI

I KDYŽ NECHÁPEME, JSME

Úvod

Období krátce po potopě. Je to jedno z velkých a pro mne velmi zajímavých období. Lidstvo se dostalo za tři sta let zhruba na stejnou úroveň jako v období před potopou, které trvalo více než tisíc šest set let.. Možná také protože před potopou začínal jen jeden pár, ale po potopě čtyři. Zda to bylo jen proto, se můžeme jen dohadovat. Ale určitě proto, že si přinesli tito lidé poznání, které získali před potopou.

Období, kdy se většina známých osobností tehdejšího světa ještě mohla znát osobně a znát i Noema, protože i když se jejich životy zkracovaly, byly stále na to dostatečně dlouhé. Období kdy se tvoří národy, kdy si tyto národy nachází své místo na zemi, kdy vznikají království, jazyky. Kdy králové, knížata a muži drží své slovo a nepotřebují psát smlouvy. Mají ještě poznání o Bohu nebo Boha samotného. Je to období, kdy Bůh pokládá základy pro vznik svého Božího národa. Kdy si vychovává jeho zakladatele.

Doba, kdy člověk dostal novou šanci. Využívá ji?

OD NOEMA K ABRAHÁMOVI

I

Bůh tehdy Noemovi i jeho synům požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se, naplňte zem. Ať z vás má strach a hrůzu všechna polní zvíř, všechno nebeské ptactvo, všechno, co se hýbe po zemi, i všechny mořské ryby: jsou vám vydáni do rukou. Všechno živé, co se hýbe, vám bude za pokrm; to všechno vám dávám tak jako dříve zelené byliny. Nesmíte však jíst maso, dokud je v něm život, totiž krev. Krev vašeho života budu rozhodně mstít. Každé zvíře i člověka za ni budu volat k odpovědnosti. Za lidský život budu volat k odpovědnosti každého jeho bratra. Kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita, neboť k obrazu Božímu učinil Bůh člověka. Plodte se tedy a množte se, ať se vámi jen hemží zem, takto se na ní rozmnožte!“ Potom Bůh k Noemovi a jeho synům promluvil: „Hle, já uzavírám smlouvu s vámi, s vaším budoucím semenem i s každou živou bytostí, jež je s vámi – s ptactvem, dobyt看em i se vši polní zvěří – se vším živým, co vyšlo z archy. Uzavírám s vámi tuto smlouvu: Veškeré tvorstvo už nikdy nebude vyhubeno záplavou vody. Už nikdy nenastane potopa, jež by zničila zemi.“ Tehdy Bůh řekl: „Toto je znamení smlouvy, kterou uzavírám s vámi i s každou živou bytostí, jež je s vámi, pro všechna příští pokolení: Na oblak pokládám duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemi. Kdykoli zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáže duha, připomenu si svou smlouvu s vámi i s každou živou bytostí, a už nikdy nepřijde záplava vody, aby vyhubila veškeré tvorstvo. Když bude na oblaku

duha, pohlédnu na ni, abych si připomněl věčnou smlouvu mezi Bohem a každou živou bytostí na zemi.“ Bůh Noemovi řekl: „Toto je znamení smlouvy, kterou jsem učinil s veškerým tvorstvem na zemi.“ Genesis 9.kap.

Většinou z církve známe Starou a Novou smlouvu. Bůh však s lidmi uzavírá i jiné smlouvy. Noe se stává se svou rodinou novým zakladatelem lidstva. Jsou jediní na zemi, ale Bůh s nimi a skrze ně uzavírá smlouvu s celým budoucím lidským pokolením. Kromě toho, že se Bůh zavazuje nepřivést na lidstvo další potopu po celou dobu, co bude země, také dává člověku právo nad životem zvířat. I Adamovi dal pravomoc nad zvířaty, ale spíše jako správce, nedává mu je za potravu. Když hovořil o potravě, pak se to vztahovalo jen na ovoce a byliny. Nyní tam jsou zahrnuta i zvířata. Adam zvířata pojmenovává a ona přichází k němu. Není jejich nepřitelem. Nyní mají zvířata z člověka strach.

Také ve smlouvě jasně pojmenovává, trest za smrt člověka. Bude prolita i krev toho, kdo zabil. Kaina, prvního vraha, vyhání z úrodné země. I tady je posun.

Lidstvo bylo zalito vodou pro svůj hřích, který rostl a rostl. Tím, že byl zachráněný Noe začíná sice nové období, ale hříšnost, kterou uvolnila Eva s Adamem v lidech zůstává. Aby tomu tak nebylo, musel by Bůh skončit s Noem a jeho rodinou (Přestože Noe byl jediným spravedlivým člověkem před Bohem) a stvořit nového Adama. Ovšem stejně by se situace opakovala. Bůh má od počátku plán s člověkem. Dlouhý, ale dobrý. A to i přes lidskou hříšnost, pro kterou nyní přichází strach zvířat, ale i jasné upozornění ohledně zabíjení lidí. *(Lidské srdce je ze všeho nejzrádnější, je nenapravitelné – kdo mu*

rozumí?)¹

Bůh rozumí a vidí lidská srdce a má plán pro člověka. Ten je ukryt v Kristus. V té době ještě jako Boží tajemství.²

2

Toto je Semův rod. Dva roky po potopě zplodil Sem ve věku 100 let Arpakšada. Sem žil po zplození Arpakšada ještě 500 let a plodil syny a dcery. Arpakšad ve věku 35 let zplodil Šelacha. Po zplození Šelacha žil Arpakšad ještě 403 let a plodil syny a dcery. Šelach ve věku 30 let zplodil Hebera. Po zplození Hebera žil Šelach ještě 403 let a plodil syny a dcery. Heber ve věku 34 let zplodil Pelega. Po zplození Pelega žil Heber ještě 430 let a plodil syny a dcery. Peleg ve věku 30 let zplodil Reúa. Po zplození Reúa žil Peleg ještě 209 let a plodil syny a dcery. Reú ve věku 32 let zplodil Seruga. Po zplození Seruga žil Reú ještě 207 let a plodil syny a dcery. Serug ve věku 30 let zplodil Náchora. Po zplození Náchora žil Serug ještě 200 let a plodil syny a dcery. Náchor ve věku 29 let zplodil Teracha. Po zplození Teracha žil Náchor ještě 119 let a plodil syny a dcery. Terach ve věku 70 let zplodil Abrama, Náchora a Hárana. Genesis 11:10-26

Období od Adama do konce potopy trvalo 1656 roků. Od konce potopy do narození Abraháma pak jen 292 roků. Noe umírá, když Abrahamovi bylo 58 roků. Časy od konce potopy do smrti Noema bychom mohli přirovnat k období minulých 250 let, kdy probíhala průmyslová a probíhá digitální revoluce. I v té době se hrnuly jedna událost za

---

¹ Jeremiáš 17:9

² Efezským 3:8-9

druhou a děly se důležité věci. Nová éra lidstva začala s osmi lidmi. V době Abrahama jsou známe již celé národy a království.

Nevíme, jak do nich byl zapojený samotný Noe, protože již o něm nejsou další informace, ale viděl je a žil v nich. A to vše jen ve dvou a půl kapitolách Bible.

3

Noemovi synové, kteří vyšli z archy, byli Sem, Cham a Jáfet (onen Cham byl otcem Kanaána). Tito tři byli Noemovi synové; z nich se zalidnila celá země. Zemědělec Noe byl první, kdo vysadil vinici. Napil se vína, opil se a ležel obnažen ve svém stanu. Cham, otec Kanaána, spatřil nahotu svého otce a pověděl o tom oběma svým bratrům venku. Sem a Jáfet tedy vzali plášť a oba si ho dali na ramena. Pak šli pozpátku a přikryli nahotu svého otce. Byli obráceni čelem nazpátek, a tak nahotu svého otce nespatri. Když se Noe probral z opilosti a dozvěděl se, co mu jeho nejmladší syn provedl, řekl: „Zlořečený buď Kanaán; ať je pro své bratry otrokem všech otroků!“ Řekl také: „Požehnán buď Hospodin, Bůh Semův, jemuž bude Kanaán otročit! Kéž Bůh rozšíří Jáfeta, ať bydlí ve stanech Semových, jemuž bude Kanaán otročit!“ Po potopě žil Noe ještě 350 let. Noe žil celkem 950 let a potom zemřel. Bible, Genesis 9:18-29

Jak jsme již četli, nový začátek není úplně nový, hříšnost lidí se přenáší i přes potopu. Můžeme si myslet, že se jedná o opilost Noema, ale jde zde spíše o jednání jeho syna Jáfeta. Jak se mu často podobáme v tom, že roznášíme zvěsti o druhých. "Ty, to bys nevěřil, jak se ten člověk opil.

Do němoty. Dokonce skončil nahý na podlaze. Hrůza." Tak nějak podobně mluvíme o tom, co se lidem v životě přihodí a i to, co by nikdo neviděl zveřejňujeme. Dnes dokonce i s fotkami nebo na filmu.

Jsme jako Jáfet. Možná ještě hůř. Dobře si přečtěme, jak to s ním a jeho potomstvem dopadlo.

Jak měl jednat? Měl on sám otce přikrýt a mlčet o tom. Pokud byl tím pohoršený, mohl druhý den o tom s otcem mluvit. On však vyběhl a sděloval to bratrům možná podobně jak jsem napsal.

Premýšlejme jak jednáme my.

Možná potřebujeme svá srdce a tím i postojte dát Bohu, aby je proměňoval. On to rád udělá, když mu to dovolíme.

4

Toto jsou rody Noemových synů Sema, Chama a Jáfeta. Po potopě se jim narodili synové. Synové Jáfetovi jsou: Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mešek a Tiras. Synové Gomerovi: Aškenáz, Rifat a Togarma. Synové Javanovi: Eliša a Taršiš, Kitejšti a Rodanští. Z nich se rozdělily přímořské národy podle svých zemí, jazyků, rodů a národností. Synové Chamovi jsou: Habeš, Egypt, Put a Kanaán. Synové Habeše: Seba, Chavíla, Sabta, Raema a Sabteka. Synové Raemovi: Šeba a Dedan. Habeš také zplodil Nimroda, jenž se stal prvním bojovníkem na zemi. Byl to před Hospodinem udatný lovec, a proto se říká: „Jako Nimrod, udatný lovec před Hospodinem.“ Hlavními městy v jeho království byly Bábel, Uruk, Akkad a Kalne v zemi Šineár. Z té země pak šel do Asýrie, kde vystavěl Ninive, Rechobot-ír, Kelach a Resen, jež leží mezi Ninive a Kelachem, oním velikým

městem. Egypt zplodil Ludské, Anamské, Lehabské, Naftuchské, Patruské, Kasluchské (z nichž pocházejí Filištíni) a Kaftorské. Kanaán zplodil Sidona, svého prvorozeného, dále Cheta, Jebusejce, Emorejce, Girgašeje, Hivejce, Arkejce, Sinejce, Arvadejce, Semarejce a Chamatejce. Kanaánské rody se později rozšířily, takže hranice Kanaánu vedly od Sidonu směrem přes Gerar až ke Gaze a směrem přes Sodomu, Gomoru, Admu a Cebojim až k Leše. To jsou synové Chamovi podle svých rodů, jazyků, zemí a národností. Semovi, otci všech Heberových synů, bratru staršího Jáfeta, se také rodili potomci. Semovi synové jsou: Elam, Ašur, Arpakšad, Lud a Aram. Synové Aramovi: Úc, Chul, Geter a Mešek. Arpakšad zplodil Šelacha a Šelach zplodil Hebera. Heberovi se narodili dva synové: jeden se jmenoval Peleg, Rozdělení, neboť za jeho dnů byla země rozdělena, a jeho bratr se jmenoval Joktan. Joktan zplodil Almodada, Šelefa, Chasarmaveta, Jeracha, Hadorama, Uzala, Diklu, Obala, Abimaele, Šebu, Ofira, Chavílu a Jobaba; všichni tito jsou synové Joktanovi. Jejich bydliště se prostíralo od Mešy směrem k hoře Sefar na východě. To jsou synové Semovi podle svých rodů, jazyků, zemí a národností. To jsou rody Noemových synů podle svých pokolení a národností; z nich se po potopě rozdělily národy země. Genesis 10:1-32

Je fascinující, jak Bible podrobně popisuje rody (viděli jsme to u rodopisu od Adama k Noemovi, můžeme to vidět i v dalších knihách Bible, kdy zaznamenává jména jednotlivých členů rodin apod.) a zde i národy a země, které z nich vznikaly. Vždy se pak více soustředí na ty, které souvisí nějak s linií pokračovatelů "Božích dětí" ať

jsou to jednotlivci nebo Izrael (Židé) samotný. I zde jsou vyjmenované národy, které měly nějaký vliv na další události, které vedou ke vzniku a dějin Izraele .

Se všemi se nějak setkáme v dalších kapitolách Bible. Mělo by nás potěšit, že když Bůh nezapomíná na osoby a národy dávné minulosti, o to více se zajímá i o nás a naše rodiny. Že je zná jménem, že tak jak pro ně měl plán, tak i pro nás a náš dům má také plán. Nejsme zapomenuti v těch miliardách lidí, které jsou na světě a zvláště ti, kteří již se mu vydali a jeho Synu Ježíši. O nich říká: *Hle, vyryl jsem si tě do dlaní.*³ Kdykoli se podívá na své dlaně, vidí naše jména. On dokonce vidí i jména těch, kteří teprve hledají ho samotného. To je jeden z mnoha důvodů proč se neustále radovat.

5

Celá země mluvila jednou řečí, jedněmi slovy. Když lidé putovali na východ, našli planinu v zemi Šineár a usadili se na ní. Tehdy si spolu řekli: „Pojďme, udělejme cihly a vypalme je v ohni.“ A tak měli místo kamene a asfalt místo malty. Řekli si totiž: „Pojďme, postavme si město a věž, jejíž vrchol dosáhne až k nebi. Tak si uděláme jméno, abychom nebyli rozptýleni po celé zemi!“ Hospodin však sestoupil, aby spatřil to město a tu věž, kterou lidští synové stavěli. Hospodin si řekl: „Hle, lid je zajedno a všichni mají jednu řeč. A toto je jen začátek jejich díla. Nic jim už nezabrání vykonat, cokoli si předsevzali. Nuže, sestoupíme a zmateme tam jejich řeč, aby jeden nerozuměl řeči druhého.“ Hospodin je odtud rozptýlil po celé zemi, a

---

³ Izaiáš 49:16

tak to město přestali stavět. Proto se to město jmenuje Babel, Zmatek, neboť tam Hospodin zmátl řeč všech obyvatel země. Hospodin je odtud rozptýlil po celé zemi. Genesis 11:1-9

Dotýkat se nebe. Dostat se do nebe. Udělat něco, co nás proslaví, co na nás upozorní, u čeho se budeme moci semknout, sjednotit. Tyto touhy provází člověka již od stvoření světa až po dnešní globalizaci. Jen se to různých dobách různě nazývalo. Od ochutnání ovoce stromu poznání dobrého a zlého.

Někdo si myslí, že do nebe se musí vyšplhat po žebříku dobrých skutků a zjistí, že to není možné. Nebe je výše. Mnohem výše než všechny dobré skutky světa. Někdo se chce stát nesmrtelným tím, že učiní své jméno nesmrtelným. Tak se chce něčím světovým proslavit. Pomníkem, divem světa, sportovními rekordy, uměním a někteří dokonce vraždami. Všechno pomíjí a jen o několika z těch mnoha milionů, kteří pro nesmrtelnost svého jména byli schopni udělat cokoli, je zmíněno v dějinách. Zatím. I jejich jména však jednou pominou. Pak je tu mnoho jednotlivců, kteří chtějí všechny sjednotit, aby se mohli prohlásit za boha. Po vzoru mnoha římských císařů, králů a diktátorů. Dobývali a podmaňovali si jiné národy a vytvářeli říše jen proto, že si mysleli, že dosáhnou do nebe. Prohlašovali se za Bohy nebo jejich potomky. I dnes je situace stejná. Ti, kteří chtějí vládnou a v podobat se mocí Bohu, zotročují lidi strachem, lží, válkami, nemocemi, finančními krizemi apod. Jen aby vše směřovalo k tomu, že budou ovládat celý svět a budou s ním manipulovat a jednou pak předají vládu antikristu.

Jaká je to marnost. Jak se to samotné obrátí proti nim. *Opravdu velikým ziskem je ovšem zbožnost, která umí být spokojená s tím, co má.*⁴ Ti, kterým to ani na mysl nepřišlo, byli jmenováni v Bibli. Jejich jména se stala nesmrtelnými. Ne vlastní zásluhou, ale z rozhodnutí Boha. Na jiném místě to pisatel listu Židům vysvětluje: *Ved'te nezištný život a buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť on řekl: „Nikdy tě neopustím a nikdy nenechám,“ Židům 13:5*

I dnes si stavíme my křesťané své věže do nebes. Je jedno z jakého důvodu. Bůh však ve své lásce k nám přichází a boří naše věže. A stejně jako v Babylonu nás uvádí ve zmatek, abychom si uvědomili, že se nemáme ve světě čeho chytit, na co se spolehnout a začali ho opět hledat. Aby On se stal naší cestou, pravdou a životem.⁵ Jak v Babylonu, tak i dnes je Bůh k tomu veden svou láskou k člověku. K nám. Udělat si všechno, co si usmyslím je počátek cesty do pekla. Protože myšlení člověka a jeho srdce je veskrze zlé. Spoléhat se a opírat o Boha⁶ je cestou do nebe a k věčnému životu v něm. Do nebe, které tak lidi toužebně hledají.

6

Semovo potomstvo

Toto je Semův rod. Dva roky po potopě zplodil Sem ve věku 100 let Arpakšada. Sem žil po zplození Arpakšada ještě 500 let a plodil syny a dcery. Arpakšad ve věku 35 let

---

⁴ 1.Timoteus 6:6

⁵ Jan 14:6

⁶ Přísloví 3:5-6

zplodil Šelacha. Po zplození Šelacha žil Arpakšad ještě 403 let a plodil syny a dcery. Šelach ve věku 30 let zplodil Hebera. Po zplození Hebera žil Šelach ještě 403 let a plodil syny a dcery. Heber ve věku 34 let zplodil Pelega. Po zplození Pelega žil Heber ještě 430 let a plodil syny a dcery. Peleg ve věku 30 let zplodil Reúa. Po zplození Reúa žil Peleg ještě 209 let a plodil syny a dcery. Reú ve věku 32 let zplodil Seruga. Po zplození Seruga žil Reú ještě 207 let a plodil syny a dcery. Serug ve věku 30 let zplodil Náchora. Po zplození Náchora žil Serug ještě 200 let a plodil syny a dcery. Náchor ve věku 29 let zplodil Teracha. Po zplození Teracha žil Náchor ještě 119 let a plodil syny a dcery. Terach ve věku 70 let zplodil Abrama, Náchora a Hárana.

Terachovo potomstvo

Toto je Terachův rod. Terach zplodil Abrama, Náchora a Hárana; Háran pak zplodil Lota. Háran však zemřel ve své vlasti, v chaldejském Uru, dříve než jeho otec Terach. Abram a Náchor se oženili. Abramova žena se jmenovala Saraj a Náchorova žena Milka, dcera Hárana, otce Milky a Jisky. Saraj však byla neplodná, neměla děti. Terach vzal svého syna Abrama, Háranova syna Lota a svou snachu Saraj, ženu svého syna Abrama, a vydali se spolu na cestu z chaldejského Uru do kanaánské země. Když však přišli do Cháranu, usadili se tam. Terach žil 205 let a zemřel v Cháranu. (Genesis 11:1-32)

Opět tady Bůh na nikoho nezapomíná v rodokmenu Abrahama. Většina z jeho prapředků zažila stavbu

Babylonské věže a chaos po zmatení jazyků. Abrahám se narodil 292 roků po potopě. Noe měl před sebou ještě 58 roků života. Jeho prapředek Sem ještě 210 let života a přežil i Abraháma o 35 let. Během dlouhých životů měli Abrahámovi předkové mnoho dětí. Znali se?

Někdy v době Pelega došlo k rozdělení. Můžeme předpokládat, že se jedná o období stavby Babylonské věže a zmatení jazyků. Do té doby lid směřoval na východ (jednotně). Během života Pelega došlo k rozdělení. Od té doby čteme, že jeho potomci byli zakladateli různých národů. Nejen potomci Sema, ale i jeho bratrů. U třetí generace většinou čteme: podle svých **rodů, jazyků, zemí a národností**. Jak hrozné to muselo být a jaký chaos nastal po celé zemi. Hledali se ti, kteří mluvili stejnou řečí. Jak dlouho trvalo než se někteří naučili řeči, těch dalších, aby se domluvili. Jaký zmatek nastal při stěhování těchto budoucích národů na místa, která jim určil Hospodin. Na rodokmenu Abraháma vidíme, že přes chaos a množství problémů Bůh přesně věděl o každém člověku a národu a vedl je na svá místa.

I nám Bůh často zboří naše věže a v té chvíli se ocitáme ve velkém zmatení. Nechápeme to, co se s námi děje a proč. Často běháme sem a tam. Chci nás povzbudit. Bůh ví o tobě. On tě dovede na jeho místo, tam, kam patříš. Nemusíš se obávat toho, co se kolem tebe děje. Obrát' se cele ke Kristu, on tě povede po svých cestách.⁷ Ve svém čase dal život Abrahamovi a jeho předkům. Provedl je nepochopitelnými věcmi. Provede i tebe i mne. Neboj se,

---

⁷ Izaiáš 48:17,

i když nic nechápeš, ale raduj se z jeho přítomnosti ve všech situacích.

7

Odejdi ze své země Hospodin Bůh řekl Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Učiním z tebe veliký národ a požehnám ti. Zjednám ti veliké jméno a budeš požehnaním. Požehnám těm, kdo ti žehnají, a toho, kdo ti zlořečí, proklejí. Všechny rodiny země dojdou požehnání v tobě.“ Abram tedy šel, jak mu řekl Hospodin, a šel s ním i Lot. Když odešel z Cháranu, bylo Abramovi sedmdesát pět let. Abram s sebou vzal svou ženu Saraj, svého synovce Lota a všechnen majetek, jehož nabyli, i čeled', kterou získali v Cháranu. Vydali se na cestu do kanaánské země a přišli do ní. Abram procházel tou zemí až k místu zvanému Šechem, až k dubu More. (V zemi tenkrát žili Kananejci.) Tehdy se Abramovi ukázal Hospodin a řekl: „Tuto zem dám tvému semeni.“ Abram tam proto postavil oltář Hospodinu, jenž se mu ukázal. Odtud se přesunul k horám na východ od Bet-elu. Vztyčil svůj stan mezi Bet-elem na západě a Ajem na východě, postavil tam oltář Hospodinu a vzýval Hospodinovo jméno. Potom Abram pokračoval v cestě a putoval na jih, k Negevu. (Genesis 12:1-9)

V jedenácté kapitole Genesis se dovídáme, že otec Abraháma Terach, odešel z Uru do Kanaánu. Tedy měl zamířené do oblasti biblické "zaslíbené země". Došel však jen do Charánu na severu mezopotánie. Putoval kolem řeky Eufkrat, kde byly již usazené mnohé rodiny a rody.

Cestoval úrodnou a zavlažovanou zemí. Pokud chtěl do Kanaánu, musel s lidmi jít místy, kde byla voda. Kdyby chtěl jít přímo, pak by je čekala mnoha set kilometrová cesta pouští bez vody a tedy i smrt žízní.

Důvody, pro které Terach nedošel do Kanaánu neznáme. Víme, že zůstal na půl cesty. Usídlil se v Charánu. Víme, že rod v Charánu ještě více zbohatl a rozšířil se. (Možná to byl jeden z důvodů, proč Terach nešel dál, uviděl možnost se usídlit v zemi, kde je čekal blahobyt. Aspoň to nepřímou vyplývá z textu.) Byl to však on, pro kterého byl určeným cílem Kanaán.⁸

Terach se usadil a nešel do předem určeného cíle. Bůh však začal promlouvat k Abrahámovi a začíná ho vést s jeho rodinou do konečného cíle - do země zaslíbené. Abraham neví, co všechno ho ještě čeká, ale pokračuje v cestě, kterou jeho otec opustil. Vzdává se pohodlného a bezpečného života v Charánu uprostřed velkého rodu a vydává se na nejistou cestu.

I když nevím, zda a jak Hospodin jednal s Terachem, že se Terach vydal z Uru do Kanaánu, připomíná mi to další příběh Bible. A to jak Bůh povolal prvního krále nad Izraelem Saula a on selhal - nedošel. Na jeho místo povolal Hospodin Davida, o kterém sám Bůh říká, že je mužem podle Božího srdce.

(Co bylo dříve, to zase bude, to, co se dělo, se bude dít. Není nic nového pod sluncem. Kazatel 1:9)

I nám se může stát, že nám Bůh vložil do srdce cíl, kam máme dojít. Službu, do které máme vstoupit... My však na

---

⁸ Genesis 11:31

té cestě potkáme něco, pro co nejsme schopni dojít. Vyměníme nejistý cíl, za jistotu zajištění, za jistotu života uprostřed rodu, za dobré zaměstnání nebo bydlení apod. Zapomeneme na to, kam jsme měli dojít, naše srdce se obrátí na opačnou stranu. Pak chodíme do církve a modlíme se za požehnání, protože někde uvnitř cítíme, že nejsme tam, kde jsme měli být a tajně závidíme těm, kteří se nezastavili a šli dál. Závidíme těm, kteří se za požehnání nemodlí, protože v něm žijí. Žijí totiž v Boží vůli a to je tím největším požehnáním.

Terach žil po odchodu Abraháma ještě šedesát let. Žil a zemřel v Charánu a ne v zemi, kam měl dojít.

Jak jsme na tom. Chceme dožít v Charánu uprostřed blahobytu nebo uprostřed Božího požehnání na cestě, po které nás vede Kristus. Je to na našem rozhodnutí.

8

Odejdi ze své země

Hospodin Bůh řekl Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Učiním z tebe veliký národ a požehnám ti. Zjednám ti veliké jméno a budeš požehnáním.

Požehnám těm, kdo ti žehnají, a toho, kdo ti zlořečí, proklejí. Všechny rodiny země dojdou požehnání v tobě.“ Abram tedy šel, jak mu řekl Hospodin, a šel s ním i Lot. Když odešel z Cháranu, bylo Abramovi sedmdesát pět let. Abram s sebou vzal svou ženu Saraj, svého synovce Lota a všechen majetek, jehož nabyli, i čeled', kterou získali v Cháranu. Vydali se na cestu do kanaánské země a přišli do ní. 6Abram procházel tou zemí až k místu zvanému Šechem, až k dubu More. (V zemi tenkrát žili

Kananejci.) Tehdy se Abramovi ukázal Hospodin a řekl: „Tuto zem dám tvému semeni.“ Abram tam proto postavil oltář Hospodinu, jenž se mu ukázal. Odtud se přesunul k horám na východ od Bet-elu. Vztyčil svůj stan mezi Bet-elem na západě a Ajem na východě, postavil tam oltář Hospodinu a vzýval Hospodinovo jméno. Potom Abram pokračoval v cestě a putoval na jih, k Negevu.

Abraham v Egyptě

V zemi pak nastal hlad, a tak se Abram vydal dolů do Egypta. Chtěl tam nějakou dobu pobýt, neboť v zemi panoval krutý hlad. Cestou, když se blížil k Egyptu, řekl své ženě Saraj: „Pohled, vím, jak překrásná jsi žena. Až tě Egyptané uvidí, řeknou: ‚To je jeho žena!‘ a zabijí mě, ale tebe nechají naživu. Říkej prosím, že jsi má sestra, aby se mi díky tobě vedlo dobře a abych díky tobě zůstal naživu.“ Abram tedy přišel do Egypta a Egyptané viděli, jak je ta žena velmi krásná. A když ji uviděli faraonovi hodnostáři, vychválili ji před faraonem tak, že byla vzata do faraonova domu. Abramovi se díky ní vedlo velmi dobře – měl bravy, skoty i osly, otroky, otrokyně, oslice a velbloudy. Hospodin však kvůli Abramově manželce Saraj bil faraona a jeho dům velikými ranami. Faraon si proto Abrama zavolal. „Cos mi to udělal?“ řekl mu. „Proč jsi mi zatajil, že je to tvá manželka? Proč jsi říkal: ‚Je to má sestra?‘ Vždyť jsem si ji vzal za ženu! Zde máš svou manželku, vezmi si ji a jdi!“ Faraon pak o něm svým mužům přikázal, aby ho vyhostili i s manželkou a se vším, co měl.

Genesis 12:1-20

Dlouhý text, ale potřebujeme se na něj podívat z dálky. Co z té dálky uvidíme. Jednak velké požehnání: "Učiním z

tebe veliký národ a požehnám ti. Zjednám ti veliké jméno a budeš požehnaním. Požehnám těm, kdo ti žehnají, a toho, kdo ti zlořečí, prokleji. Všechny rodiny země dojdou požehnání v tobě.“ V tomto velkém zaslíbení vychází Abrahám z otceva domu do země, kterou nezná, ale může v ní očekávat velké věci. Abrahám jde.

Po příchodu do země, do které ho přivedl Hospodin přichází asi zklamání, protože místo požehnaní zaslíbené země na něj čeká hlad. Vidí jediné řešení - jít do Egypta. Přestože má tak obrovské zaslíbení

(Učiním z tebe veliký národ a požehnám ti. Zjednám ti veliké jméno a budeš požehnaním.) se děje v jeho životě opak. Dostává strach (nedůvěřuje tomu, který ho poslal a vedl) nechává svou ženu faraonovi a dokonce i spekuluje s její krásou "*Říkej prosím, že jsi má sestra, aby se mi díky tobě vedlo dobře a abych díky tobě zůstal naživu*“ (bere osud do svých rukou a řeší věc lstí, polopравdou - tedy lží)

Získal velké bohatství za cenu, že jeho žena se stala ženou faraona (*Vždyť jsem si ji vzal za ženu!*). Místo aby byl Abrahám požehnaním, stala se jeho přítomnost prokletím a byl nakonec z Egypta vyhnaný.

(Hospodin však kvůli Abramově manželce Saraj bil faraona a jeho dům velikými ranami. ; Faraon pak o něm svým mužům přikázal, aby ho vyhostili i s manželkou a se vším, co měl.)

To nám nemusí připadat jako začátek velké služby Bohu. Spíše naopak, jak jedno velké selhání. Nestalo se něco podobného i nám? Dostali jsme na začátku velké zaslíbení a vzápětí jsme prožívali naprostý opak? Jak to otřásl naši vírou? Co to v nás vyvolalo. A stalo se to jen jednou? Hospodin však k Abrahámovi přichází bez výčitek.

Naopak přichází k němu a dělá s ním smlouvu. Přestože je Sára neplodná, dává zaslíbení o jeho potomstvu. Po těch všech úžasných zážitcích s Bohem se Abrahám znovu dostává do podobné situace a opět nastrojuje svoji ženu a opět se jeho žena dostává do k cizímu muži. Zde však Hospodin již přímo zasahuje a obrací situaci ke své slávě a sjednává Abrahámovi velké jméno. I přesto, že znovu projevil strach, nedůvěru Bohu, lstivost. Situace je zde však úplně jiná. Zde se Abrahám stává Božím prorokem, dostává bohatství a možnost se v zemi usadit kde chce.

Přesuneme se o pár kapitol dále abychom si přečetli podobnou situaci do které se Abrahám dostal. Ale s jiným výsledkem.

„Abraham se pak odtud vydal na cestu do negevského kraje, aby se usadil mezi Kádešem a Šurem. A když pobýval v Geraru, říkal Abraham o své manželce Sáre: „Je to má sestra.“ Gerarský král Abimelech tedy pro Sáru poslal a vzal si ji. V noci ale k Abimelechovi ve snu přišel Bůh a řekl mu: „Kvůli ženě, kterou sis vzal, teď zemřeš. Vždyť je vdaná za jiného muže!“ Abimelech s ní ale ještě nic neměl, a tak řekl: „Pane, cožpak zabiješ i spravedlivé lidi? Cožpak mi sám neřekl: „Je to má sestra“? I ona sama přece říkala: „Je to můj bratr.“ Udělal jsem to s poctivým úmyslem. Mám čisté ruce!“ Bůh mu ve snu odpověděl: „Jistě, vím, že jsi to udělal s poctivým úmyslem. Proto jsem tě také zadržel, abys proti mně nezhřešil, a nedovolil jsem ti dotknout se jí. Nyní tu ženu vrať jejímu muži, neboť je to prorok. Bude se za tebe modlit a zůstaneš naživu. Jestliže ji však nevrátíš, věz, že jistě zemřeš – ty i všichni, kdo k tobě patří.“ Abimelech tedy časně ráno vstal a svolal všechny své služebníky. Když jim celou věc vyličil, dostali

ti muži veliký strach. Abimelech si potom zavolal Abrahama a řekl mu: „Cos nám to udělal? Čím jsem se proti tobě provinil, že jsi na mě a na mé království přivedl tak veliký hřích? To, cos mi udělal, se nedělá!“ Abimelech se Abrahama zeptal: „Co tě to napadlo, udělat takovou věc?“ Abraham odpověděl: „Pomyslel jsem si: „Na tomto místě určitě chybí Boží bázeň; třeba mě kvůli mé ženě zabijí!“ Kromě toho, je to opravdu má sestra. Je dcerou mého otce, ale ne mé matky, a tak se stala mou ženou. A když mne Bůh poslal, abych putoval daleko od domu mého otce, řekl jsem jí: Prokaž mi tuto laskavost. Všude, kam přijdeme, o mně říkej „To je můj bratr.““ Abimelech tedy vzal brav, skot, otroky a otrokyně, dal je Abrahamovi a vrátil mu jeho manželku Sáru. Řekl: „Hle, má země je před tebou; bydli, kde se ti zlíbí.“ Sáře pak řekl: „Hle, dal jsem tvému bratru tisíc šekelů stříbra; to ti bude zadostiučiněním přede všemi, kdo jsou s tebou. Tím vším budeš ospravedlněna.“ Abraham se pak modlil k Bohu a Bůh uzdravil Abimelecha i jeho ženu a jeho děvečky, aby mohly rodit děti. Hospodin totiž kvůli Abrahamově manželce Sáře pevně zavřel každé lůno v Abimelechově domě.“ Genesis 20:1-18

Mezi oběma událostmi se událo mnoho věci. Abrahám se rozešel s Lotem, aby ho později vysvobodil ze zajetí včetně obyvatel toho kraje. Bůh s Abrahámem uzavírá smlouvu, Abrahámovi se narodí Izmael z egyptské otrokyně. Bůh znovu potvrzuje smlouvu s Abrahámem. Abraháma navštíví Bůh, aby ho informoval o zkáze Sodomy a Gomory. Abrahám s ním smlouvá o počtu spravedlivých, aby je zachránil. Sára dostává zaslíbení, že do roka porodí Abrahámovi syna. Dochází ke zkáze

Sodomy a Gomory. Lot je Božími posly vyvedený i s rodinou z této zkažy.

Během této dlouhé doby se Abrahám několikrát přesvědčil o Boží moci, o Boží lásce a věrnosti svému slovu, zažil Boha jako ochránce, který vytrhuje a zachraňuje své vyvolené, a přesto se opět v obavě o svůj život uchyluje ke lsti a lži. Opět svou ženu Sáru vydává jen za svou sestru a nechává ji odvést do domu jednoho z filistýnských králů. I my máme mnohá svědectví o Boží lásce, jeho ochraně, nadpřirozeném jednání v mnoha situacích. I my jako Abrahám však často selháváme, když přichází zkouška, ve které jde o náš život, o náš majetek, kariéru, rodinu. Nebo jen o strach, který nedokážeme definovat. Jak často se v takových situacích obracíme ke svému rozumu a schopnostem, vyhledávání známých kteří by nám mohli pomoc? Jak často se uchýlíme k polopravdám? Necháme se zastrašit a nebýt Božího zásahu nechali bychom iniciativu na ďáblu a nechali si ukrást požeňání a účast na Božím díle a jeho zázracích.

I v tomto Abrahámově jednání zasahuje Bůh a obrací vše k dobrému.

Jak Bůh zasahuje v tomto druhém pobytu Sáry u cizího muže? Na rozdíl od egyptského faraóna, zde Bůh ve snu promlouvá přímo ke králi a zjevuje mu pravdu o Sáře. Varuje ho před tím, aby s ní spal.

Král Abimelech se bál Hospodina a poslechl. Proč zde čteme, že Hospodin promluvil ke králi, ale v případě faraóna ne. Tato událost se stala nejspíše krátce po té, co Bůh zaslíbil Sáře a Abrahámovi syna. (Za rok v tuto dobu...) Do té doby byla Sára neplodná, biblickým slovníkem měla zavřené lůno. Tak tomu bylo i v době, kdy

byla na faraónově dvoře. Zde Bůh však říká “do roka”, to znamená, že její lůno otevřel. Buď již odcházela ke králi těhotná nebo brzo po návratu otěhotněla. Bůh plní své sliby. Slíbil syna z Abraháma. Proto musel zasáhnout. Kdyby otěhotněla s králem, stal by se Bůh lhářem a nesplnila by se jeho zaslíbení. Bůh to, jak zasáhl nechal zapsat do Bible, aby nebyla žádná pochybnost o původu Izáka.

Rozdíl je také v tom, jak obě situace končí. V Egyptě je Abrahám vyhnáný ze země. Zde je mu nabídnuto, aby si vybral místo, kde v ní chce bydlet, získává další bohatství a především se zde rodí Izák, zaslíbený syn. Zde poprvé je Abrahám označený Bohem za proroka a modlí se za krále a jeho rodinu. Uzavírá zde smlouvu s Abimelechem a dál žije v této zemi.

Později i Izák vydává svou ženu Rebeku za sestru. A to ze stejného důvodu jako jeho otec Abrahám. Je to však králem odhaleno dříve, než mohla být odvedena do domu krále nebo jiného velmože. I Izák končí pod ochranou krále a dál žije na stejném území jako jeho otec Abrahám. Je pozoruhodné a především nepředvídatelné jak Bůh vede naše cesty nejrůznějšími situacemi, ve kterých se ukazují naše slabosti, aby pak situace obrátil v naše požehnání a oslavil své jméno v našich životech. Bible je plná těchto příběhů.

I na příbězích těchto Božích služebníků můžeme vidět, že sami nejsme schopni dojít do cíle, do Božího království. A to ani když jsme prožili Boží přítomnost, uvěřili a přijali jeho zaslíbení. Je to jen a jen z Jeho milosti, že jednou dojdeme. Potřebujeme v ní a z ní žít každého dne.

„Po nějaké době měl Abram vidění, ve kterém dostal Hospodinovo slovo: „Neboj se, Abrame, já jsem tvůj štít, tvá nesmírná odměna.“ Abram odpověděl: „Hospodine, Pane můj, co mi chceš dát? Chodím životem bezdětný a svůj dům zanechám Eliezerovi z Damašku. Pohled, nedal jsi mi potomka,“ pokračoval Abram, „a tak mým dědicem bude můj čeledín!“ Vtom dostal Hospodinovo slovo: „Ten tvým dědicem nebude; tvůj dědic vyjde z tvých vlastních beder!“ Vyvedl jej ven a řekl: „Pohlédni k nebi a spočítej hvězdy, budeš-li je moci spočítat.“ Pak dodal: „Tolik bude tvého semene. Abram tehdy uvěřil Hospodinu a ten mu to počítal za spravedlnost.“ Genesis 15:6

Vrátíme se zpět o několik kapitol. Zde Bůh s Abrahámem uzavírá smlouvu. Hned na začátku Bůh ujišťuje Abraháma, že se nemusí bát, že on sám je jeho štítem. On sám Bůh ho bude chránit. Pak dodává něco velmi důležitého. Já Bůh jsem tvá nesmírná odměna. Častokrát se cítíme neocenení za to, že jsme uvěřili. Myslíme si, že by Bůh měl s námi více počítat ve službě, v modlitbách, v obdarováních, v církvi. Tolik pro tebe Bože dělám a přesto ..... Bůh nám říká: Já to vím, ale máš to nejcennější, máš totiž mne. To je to nejvíc, co člověk může mít. Abraháma však trápí bezdětnost. Ve svém trápení nechápe to, co mu Bůh říká. Syn je pro něj v této chvíli více než to, že má Boha. Syn by byl pro Abraháma tou nesmírnou odměnou. Co by bylo v této chvíli pro nás větší odměnou, pro kterou zapomenete, že Boží přítomnost je nadevše? Zdraví? Kariéra? Dobrá dovolená? Láska ženy nebo muže? Nebo také dítě? Bůh slyší naše trápení, tak jako slyšel

Abrahámovo. Hospodin Abrahámovi zaslubuje dědice a hojné potomstvo. Abrahám uvěřil. Nic jiného než uvěřil. Výsledkem jeho víry bylo, že sám Bůh mu to počítal za spravedlnost. Jinými slovy Abraháma započítal mezi spravedlivé. (Spravedlivý bude žít z víry Židům 10:38)

Pro Abraháma je těžké pochopit, jak může mít dědice, když Sára je neplodná. Proto nápad jeho ženy se mu zdá jako naplnění zaslíbení. Sára dá Abrahámovi svou otrokyni, aby s ní spal. Ona mu pak porodí syna a Sára ho přijme za svého. Obvyklá věc té doby. Bůh však nedělá zkratky. Znovu zaslubuje Abrahámovi dědice, ale ze Sáry. To však musí uplynout ještě mnoho let a Abrahám se Sárou musí projít mnohými zkouškami a proměnami. I my si často děláme zkratky, které vydáváme za naplnění Božích zaslíbení. Přitom si je jen vykládáme po lidskou. Bůh nepotřebuje naší pomoc k tomu, aby naplnil to, co nám zaslíbil. Naopak naše pomoc často oddaluje jejich naplnění. Je lepší čekat a pak zažívat Boží zázraky, než se snažit Bohu pomoc a pak celý život nést následky.

10

„Po nějaké době se Bůh rozhodl Abrahama vyzkoušet. Zavolal: „Abrahame!“ „Zde jsem,“ odpověděl. Bůh řekl: „Vezmi svého syna, svého jediného, svého milovaného Izáka, a jdi do země Moria. Tam ho obětuj jako zápalnou oběť na hoře, kterou ti určím.“ Druhý den brzy ráno Abraham vstal, osedlal svého osla, vzal s sebou dva služebníky a svého syna Izáka. Nasekal dříví pro zápalnou oběť a vypravil se k místu, jež mu Bůh určil. Třetího dne Abraham pozvedl oči a spatřil to místo v dálce. Tehdy řekl svým služebníkům: „Zůstaňte tu s oslem. Já a chlapec

půjdeme až tam, pokloníme se Bohu a vrátíme se k vám.“ Abraham vzal dříví pro zápalnou oběť a naložil je na svého syna Izáka. Sám nesl v ruce oheň a nůž. A tak šli oba spolu. „Otče,“ oslovil Izák svého otce Abrahama. „Ano, můj synu?“ odpověděl mu. „Vidím oheň a dřevo,“ řekl Izák. „Kde je ale beránek k zápalné oběti?“ „Bůh si opatří beránka k zápalné oběti, můj synu,“ odpověděl Abraham. A tak šli oba spolu. Když přišli na místo, jež mu Bůh určil, Abraham tam postavil oltář a narovnal dřevo. Pak svázal svého syna Izáka a položil ho na dřevo na oltáři. Abraham vztáhl ruku a vzal nůž, aby svého syna podrízl. Vtom na něj z nebe zavolal Hospodinův anděl: „Abrahame! Abrahame!“ „Zde jsem,“ odpověděl. „Nevztahuj ruku na chlapce!“ řekl on. „Nic mu nedělej! Už jsem poznal, že jsi bohobojný – vždyť jsi kvůli mně neušetřil svého syna, svého jediného.“ Abraham tedy vzhlédl a hle, uviděl za sebou berana uvízlého za rohy v křoví. Abraham tedy šel, vzal toho berana a obětoval ho jako zápalnou oběť místo svého syna. To místo pak Abraham nazval „Hospodin opatří,“ takže se dodnes říká: „Na Hospodinově hoře se opatří.“ Hospodinův anděl pak na Abrahama zavolal z nebe podruhé: „Přisahám při sobě samém, praví Hospodin, protože jsi učinil tuto věc a neušetřil jsi svého syna, svého jediného: Nesmírně ti požehnám a nesmírně rozmnožím tvé símě – jako hvězdy na nebi a jako písek na břehu moře. Tvé símě ovládne brány svých nepřátel a ve tvém semeni dojdou požehnání všechny národy země, protože jsi uposlechl můj hlas.““ Genesis 22:1-18

Po mnoha letech poznávání Hospodina, byl Abrahám připravený na nejtěžší zkoušku. Obětování Bohem

zaslíbeného syna. Určitě byl zmatený, vždyť Bůh chce po něm, aby obětoval syna, o kterém tentýž Bůh zaslíbil, že z něho vzejdou mnohé národy. Jedno vylučuje druhé. Přesto šel. Věřil Bohu jak v jednom, tak v druhém. Pisatel Listu Židům o tom píše: “

Vírou Abraham ve své zkoušce obětoval Izáka. Ten, který přijal zaslíbení, obětoval svého jediného syna, o němž bylo řečeno: „Tvě símě bude povoláno v Izákovi.“ Počítal totiž s tím, že Bůh je schopen i křísit z mrtvých; a odtud ho také (obrazně řečeno) přijal.“ Židům 11:17-19

Jak bychom se dnes zachovali my v této situaci. Řekli bychom si: “to nemůže být z Boha” nebo “ to ke mne nemluvil Bůh”, pochybovali bychom o zaslíbení? Víra, kterou zde Abrahám prokázal, vyžaduje osobní poznání Boha. Abrahám nepochybuje, že k němu mluví Hospodin. Víra, kterou za ty roky od Hospodina získal, ho vede k ujištění, že Bůh ví, co dělá a má řešení: “Bůh si najde beránka k zápalné oběti”.

I my se můžeme dostat do podobné situace, kdy máme zaslíbení a Bůh nás vede úplně jinudy. Kdy jsme zaskočeni Božím vedením, které si může odporovat, kdy nejsme schopni pochopit Boží příkazy pro nás osobně. I nás Bůh provádí zkouškami, ve kterých ho dokážeme více a více poznávat a důvěřovat mu, “že je schopen i křísit z mrtvých” a má vždy řešení.

Abrahám neměl Bibli, ze které mohl čerpat a učit se poznávat Boha. Přesto nepochyboval, že k němu mluví Bůh. I pro nás je vyvrcholením, víry Boží v nás, chození v takové jistotě. Dokonce jsme na tom mnohem lépe než

on, protože již máme Písmo, které nám Bůh dal k našemu ponaučení. Včetně životního příběhu Abraháma. Abrahám je představitelem doby před zákonem. Nemůžeme jeho život (a životy praotců víry) posuzovat z hlediska zákona a dokonce ani ne z hlediska novozákonního, i když oni žili vírou a milostí Boží. Žili v naprosto jiné době s jinými pravidly a společenskými zvyklostmi a etikou. To, co však máme společné je charakter a boj o jeho proměnu. Boj o čistotu srdce, ve kterém tak často selháváme a potřebujeme Boží milost a milosrdenství k tomu, abychom došli do cíle, aby Boží víra v nás mohla dorůst tak jako v Abrahámovi.

